

Liviu Cangeopol

PANDEMIA NEBUNILOR

2020

Colecția: 2020
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CANGEOPOL, LIVIU

Pandemia nebunilor : confesiuni în stare de urgență /
Livu Cangeopol. - București : Integral, 2020
ISBN 978-606-992-430-3

821.135.1

© INTEGRAL, 2020

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat la Tipografia REAL

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-430-3

Liviu Cangeopol

PANDEMIA NEBUNILOR

confesiuni în stare de urgență

INTEGRAL

*Ioanei și Laurei,
două lumini în beznă lumii*

Prolegomenele sfîiciunii

Din amintirile mele n-a rămas piatră peste piatră. Privesc de la înălțimea ultimului etaj al celei mai înalte clădiri din centrul Bucureștiului, locuri prin care-am hălăduit de sute de ori. Clădirile au fost refăcute ori măcar revopsite, asfaltul a fost înlocuit, gloria acelor mașini a fost demult deversată la fier vechi, oamenii, în cimitir. Nici eu nu mai sunt același, nici gândurile mele ori tristețea. Țara mea a rămas în urmă, ascunsă iremediabil în promoroaca unor dealuri din Moldova unde-și așteaptă transformarea. Iar eu am rămas înfipt ca un atac de cord cronic în penumbra unei înserări străine care se încăpățînează să nu cedeze întunericului.

În țara mea, toți cei cu care mă-ntîlnesc sunt fie morți deja ori în pragul nebănuit al sinuciderii. Un păcat greu ca o ceață acoperă orașul fără cale de întoarcere. Pe oriunde mă plimb, nu mă însoțește nimeni. Mă prind în ridicolul de a saluta umbre care nu-mi răspund. Între mine și clădiri, farurile mașinilor nu surprind nicio

siluetă. Aștept, cu neobosită stupiditate, să văd o risipire a piclei din calea șuvoiului de lumină încă neaprinș.

*

Se spune că, dacă insiști, întotdeauna vei obține reversul al ceea ce-ți dorești. Neantul te privește în ochi, o metaforă care devine adevăr oțet. În veghea unei mari pierderi, luat de avântul talentului de-a observa lumea, scrii ca un apucat: gol, gol, gol, de o mie de ori, de zece mii de ori, de o sută de mii de ori... cavitate, gaură, lacună, vid, deșert, nelocuit... și te trezești dintr-o dată că un preaplin hidos îți sufocă sufletul.

Ceea ce-ai iubit te părăsește brusc sau în trepte. Psihicul coboară pentru că-i este imposibil să urce. Trăim într-o lume în care orice zi aduce o răsturnare a ordinii cunoscute cu ea. Noul nu mai surprinde pe nimeni, vechiul te umple de neliniște. Firesc, firesc, firesc, de un milion de ori. Lumea zace răpusă-n monotonie în jurul tău. Te concentrezi asupra noțiunii de groază până la vomă și cancer. O euforie neîmpăcată te-așteaptă în fundul grădinii. Un drum pestilențial printre movilițe moi. Edenul este cimitirul armoniilor care-au încetat să existe în lumea reală și-ncep să dispară și din memorie.

*

Cît de meschin este să urmărești realizarea unui argument demonstrativ, pas cu pas, înșelăciune cu înșelăciune, doar pentru a dovedi justificarea unei existențe incerte! Niciodată lucrurile mari nu vor avea nevoie de o înlănțuire riguroasă de silogisme și deducții. Iar

cele mărunte, cum să irosești asemenea construcții pe ele? Inutilul plăcutului, neputința frumosului, urîtul întors în el însuși. Tot ce-ți mai rămîne pentru a-ți aliena pierderea este diminuarea valorii care-a fost. Ne mințim că a fost feeric, știind că exagerarea va avea efectul invers. *De facto*, era oribil. Cum să mă întorc înapoi, chiar dacă aș putea, chiar dacă mi s-ar permite, chiar dacă aș vrea, dar nu vreau, cînd a fost atît de urît?!

*

O definiție îndelung cercetată plasează haosul în absența armoniei. Un zid drept se termină într-o groapă abruptă, un șir de puncte albe se intercalează la momente de diferite dimensiuni niciodată previzibile, cu puncte de altă culoare, un accident formal pe o autostradă cu automobile circulînd în norma unor legi fizice și umane. Acesta este haosul la scară mică: o disrupere a unei armonii perfectibile. Cu cît de îndepărtezi, alocația hazardului devine tot mai generoasă. La un număr de zece mii de aștri care se rotesc de la dreapta la stînga, va exista unul care o va face în sens invers. O formă redusă de haos, în configurație, dar nu în sens, pentru că mișcarea contrară va echilibra un sistem perfect.

Continui să te îndepărtezi. Observi că elemente ciudate pe care le-ai întîlnit cu mult spațiu în urmă se repetă. Repetiția înseamnă armonie, ordine, liniaritate, cunoscut previzibil. Cu cît înaintezi, cu atît haosul își diminuează reperele. La scară universală, pentru că

infiniul admite orice fel de repetiție, ori măcar n-o exclude, haosul nu mai există.

Prezența unui șir care nu se repetă niciodată, ceea ce înseamnă că nu-și trage esența din nici o lege a repetiției, sfidând rigorile armoniei, este raportul Pi (π), denumit și constanta lui Arhimede, domestic reprezentând relația dintre circumferința cercului și diametru. S-a constatat că este un număr infinit, ale cărui zecimale nu se combină în nici o expresie repetitivă. O aberație care nu poate exista. Potrivit matematicienilor, această constantă nu poate fi exprimată în nici o înșiruire de numere finite și rădăcini pătrate. O altă rigoare face imposibilă crearea unui pătrat cu o arie egală cu cea a unui cerc. La 29 ianuarie 2020, Timothy Mullican a anunțat că a reușit să ajungă cu numărătoarea zecimalelor la 50.000.000.000.000 (50 trilioane), o cifră, totuși, departe de sfârșitul numărului. Cincizeci de trilioane de numere și nici o repetiție, nici o ordonare, de nici un fel. Nu știu ce-au înțeles teologii de-aici, dar, cel puțin din perspectivă matematică, este una dintre cele mai apropiate reprezentări ale apropierii de Dumnezeu.

Dumnezeu este singura formă de haos admisă, în consecința unui număr infinit care nu prezintă cea mai mică aplecare spre armonie. Consensul fără sfârșit al unui univers format din variațiile mărunte ale unei constante infinite.

*

Te afli, indiferent ce-ai face, într-o cameră pustie, care nu te părăsește oriunde-ai călători. Ai impresia că singurătatea îți acordă dreptul și-ți asigură și mijloacele de-a recurge la crima deformării și la aberația creației. Pescuiești elemente din magma amintirilor și alăturarea îți sugerează iluzia întregului. O imagine smulsă nici tu nu mai știi de unde, o frântură de cântec, explozia minimalistă a unui parfum cândva contemplat și în jurul tău se ridică spontan sanctuarul unui apartament în care știi că n-ai intrat niciodată, dar care-ți este atât de familiar! Prestidigitația memoriei și iluzia gândirii. Din elemente reale compui o simfonie a minciunii. O simfonie care te poartă pe aripile ei pînă la moarte. Fără a prinde de veste, trăiești într-o ficțiune ermetică. Cine ești? Ce șanse ai să te transformi, să evoluezi, când nu poți ști ce e rău cu tine?

Unii încearcă să iasă din minciună prin auto-umilință, mutilare, conștiința vinovăției și interpretarea negativă a prestației pe care au avut-o. Alții, printr-un soi de paranoia pozitivă, edulcorări și omisiuni, false raporturi de egalitate între elemente minore ducînd la identificarea unor esențe care nu există, reușesc să se cațere pe mal. Cum poți ieși din nava care, deplasîndu-se odată cu tine, nu-ți oferă nici un reper real? Un exemplu creat de Einstein pentru a reliefa distincția relativității. Tărîmul salvării punctează o nouă realitate.

Cînd toate trec prin procesul de gîndire bazat pe informații culese de senzori, tot ce-ți mai rămîne de făcut este să te ancorezi de un reper exterior lumii în care trăiești. Nici măcar nu considerăm existența lui Dumnezeu, atît de vagă în percepția noastră! Dar fără un reper care să ducă în vecinătatea conceptului, nu avem nici o șansă de-a afla ce se-ntîmplă cu adevărat în sinea noastră!

*

Ce poți forma din cîteva măsuri de Mozart, creanga unui nuc care-ți bate în geam în miezul toamnei și fotografia mamei tale? O amintire surprinzătoare, un univers captivant, văpaia unei himere? Te simți real în centrul lor?

După noi nu va rămîne mare lucru. Nu de-ajuns, în nici un caz, încît să ne poată cineva recrea din trei detalii. Prin ce m-aș defini? Prin propriile amintiri, fără nici un specific pentru un alt centru. Din aceste plastrografi se va alege doar conștiința vagă a unei eternități prost înțelese. O eternitate la sînul căreia vei fi absorbit fără nici un merit personal. Pentru că tu, ființă bicisnică, nu meriți nimic!

Nu este normal să nu înțelegem? Să nu acceptăm? Să rămînem suspendați în eter în așteptarea unui răspuns care nu va veni decît în măsura în care-l vom putea descifra și admite?

*

Într-un album cu peste trei sute de imagini ale Hotelului Intercontinental, din centrul Bucureștiului, în interiorul unui restaurant, la o masă cu alți trei bărbați, dau peste fotografia lui Cris. Suprarealism în rigoarea *Shining*, Stephen King, Stanley Kubrick și Jack Nicholson. Cris n-a pășit niciodată în afara granițelor americane și a murit de peste cinci ani. Fotografia pare mai recentă. Primul gând așează lucrurile pe făgașul normalității: este o persoană care seamănă cu el. Seamănă leit. Nu mi se întâmplă des, deci este o coincidență care nu ține de voința subconștientului înecat în lipsă și nostalgie. De frica suferinței, resping posibila metafizică a durerii.

Nostomania se manifestă pentru o țară care n-a mai apucat să fie, nici sub comuniști, nici după. Un avort cu promisiuni înecate în căderea ființei. Dar cum ar fi putut mintea unui om simplu, a mea, să conceapă prezența unui fiu dispărut în inima unei realități dubioase? Nu mă opresc asupra aspectului de truc ieftin, dar cine are această putere poate crea și conjuncturi ireale. E de bine, e de rău? Contează nu esența unui lucru, ci ceea ce facem noi cu el. Asta înseamnă control. Altminteri, nu fac nimic. Contemplu ceea ce subconștientul își permite să conceapă în afara ființei.

Zbor în regim de pilot automat. Tot ce trebuie să fac este să am încredere în ce se întâmplă și să mă las dus de nervul unei gândiri fără creier. O gândire al cărei

creator s-a distanțat în timp și, pentru a nu suferi, încearcă să nu tulbure metamorfozările neliniștite ale lumii. Îl înțeleg tot mai greu pe Sf. Augustin.

O amintire, o fotografie, lipsa unei necesități. Amintirea unei seri de vară a anului 1985, când un prieten a cărui fragilă umanitate atunci avea să și moară, urma să plece definitiv în Statele Unite. Un fiu care n-a supraviețuit, înainte de-a păși în acea realitate închisă în aria unui locaș interzis. Și viața mea, din care nu mai înțeleg nimic, deși am străbătut-o cu cea mai mare atenție.

*

Sf. Augustin spunea că, după ce a creat lumea, Dumnezeu niciodată nu și-a mai luat ochii de la ea. Dacă ar face-o, continuă venerabilul, lumea ar înceta să mai fie. Existența noastră, acoperită de păcate, este o continuă condamnare a Creației. Dar trebuie să se afle ceva extrem de important sub crusta ei, din moment ce acel ghem de ură care împrășcă stropi de mizerie în toate direcțiile sferei încă nu și-a pierdut atracția.